

Arrest

nr. 234 723 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. KALIN, loco advocaat A. ROGGHE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die stellen van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2019 en dienden op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beslissing waarbij het in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

De beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, die bij aangetekend schrijven van 20 december 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een 35-jarige soennitische Syriër van Arabische origine, geboren in de stad Deir Ezzor. Uw ouders, vier broers en vijf zussen wonen in Deir Ezzor. Eén broer stierf op zijn veertiende vlak voor uw geboorte. U trouwde in de winter van 2013 met [R.A.A.A.] ([...]). Jullie hebben samen twee kinderen: zoon [A.], [...], en dochter [T.], [...]. Zij zijn samen met u naar België gereisd.

Volgens uw verklaringen woonde u tussen 2005 en 2009 in de Verenigde Arabische Emiraten. U werkte er bij een parfumeriebedrijf en een bouwbedrijf. Omwille van de economische crisis keerde u eind 2009 terug naar Syrië. In Deir Ezzor waren er gevechten tussen het Vrije Syrische Leger (FSA) en het regime. U reisde daarop met uw familie naar Raqqa. Daar braken er gevechten uit tussen het FSA en Daesh. Daesh neemt er ook de controle over. U werd op 15 juli 2016 gearresteerd door Daesh omwille van het roken van een sigaret en werd door hen negentien dagen gevangen gehouden. Op 14 november 2016 vertrok u uit Syrië. Via Turkije kwam u op 18 februari 2017 aan in Griekenland. Op 6 mei 2018 werden uw vingerafdrukken geregistreerd in Athene. Na een weigeringsbeslissing verkreeg u op 5 juli 2018 in Griekenland een internationale beschermingsstatus met een bijbehorende verblijfsvergunning dewelke tot mei 2021 geldig is. Vervolgens reisde u op 7 juli 2019 door naar België, waar u dezelfde dag aankwam. U diende op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u er geen toekomst zal kunnen opbouwen. Zo vreest u er geen werk te kunnen vinden, er op straat te moeten leven, de taal niet te kunnen leren en zal u er niet financieel worden ondersteund. Nog merkt uw vrouw op dat de Grieken niet aardig zijn voor nieuwkomers en dat zij niet kon rekenen op adequate medische bijstand. Voorts geeft u aan dat u in december 2018 in Griekenland door twee personen werd beroofd van uw geld en documenten wanneer u samen met uw vrouw en zoon uit de supermarkt kwam. U werd op het hoofd geslagen en liep verwondingen op. Na de beroving kregen uw vrouw en zoon psychische problemen en voelde u zich niet meer veilig in Griekenland.

Wat betreft uw kinderen vreest u dat zij in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan, dat zij niet zullen kunnen rekenen op medische zorg en stelt u dat het voor hen niet veilig is in Griekenland.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de Syrische identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote; uw Syrisch familieboekje; een kopie van uw paspoort; een verklaring van uzelf en uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inzake jullie Syrische paspoorten; de registratie van de geboorte van uw dochter [T.] door de Griekse autoriteiten; de Griekse beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming; een aangifte bij de Griekse politie naar aanleiding van de diefstal; uw verblijfskaarten van de Verenigde Arabische Emiraten; en een door uw advocaat neergelegd arrest van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), arrestnummer 225.365, gedateerd op 28 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming met een bijbehorende verblijfsvergunning hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden.

U haalt u meerdere redenen aan voor uw vertrek uit Griekenland. U verklaart dat de primaire reden voor uw vertrek ligt bij de beroving die u meemaakte (CGVS, pp. 12-14; CGVS [R.], pp. 6-8). Daarnaast stelt u dat u in Griekenland geen werk vond en zal vinden (CGVS, pp. 8-9, 12; CGVS [R.], pp. 6, 8), er op straat zal belanden (CGVS, pp. 9-10; CGVS [R.], pp. 5-6, 8), de taal niet machtig was en het Grieks niet zal kunnen leren (CGVS, p. 11) en er niet kan rekenen op financiële ondersteuning (CGVS, p. 9; CGVS [R.], p. 6). Uw vrouw voegde hieraan toe dat de Grieken niet aardig zijn voor nieuwkomers (CGVS [R.], p. 7) en dat jullie niet konden rekenen op adequate medische bijstand (CGVS [R.], pp. 5-6).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In casu gaf u aan dat u in Griekenland geen werk vond en zal vinden (CGVS, pp. 8-9, 12; CGVS [R.], pp. 6, 8), er geen onderdak zal hebben (CGVS, pp. 9-10; CGVS [R.], pp. 5-6, 8), de taal niet zal kunnen leren (CGVS, p. 11) en er niet kan rekenen op financiële ondersteuning (CGVS, p. 9; CGVS [R.], p. 6). Uw vrouw merkte voorts op dat de Grieken niet aardig zijn voor nieuwkomers (CGVS [R.], p. 7) en dat jullie niet konden rekenen op adequate medische bijstand (CGVS [R.], pp. 5-6).

Betreffende uw leefsituatie in Griekenland dient te worden opgemerkt jullie in Griekenland telkens op onderdak konden rekenen. Zo verbleef uw gezin initieel in een caravan te Leros (CGVS, p. 9), daarna verhuisden jullie via Caritas naar een kamer in een met andere gezinnen gedeeld appartement in Athene, waar huur en basisverbruik water en elektriciteit niet betaald moesten worden (CGVS, p. 10, pp. 11-12; CGVS [R.], p. 5). Voors verhuisde uw gezin na het verkrijgen van een verblijfsvergunning naar een kamer in een school in de regio Acharnon, die ook gebruikt werd als opvangcentrum (CGVS, p. 10; CGVS [R.], p. 6). Dat u op straat werd gezet, niet goed werd verzorgd en dat jullie bij terugkeer naar Griekenland niet op onderdak zullen kunnen rekenen (CGVS [R.], pp. 5, 8), blijkt bijgevolg een blote

bewering die niet gestoeld is op uw eigen ervaring. Hieruit blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

Wat betreft werk geeft u aan dat u nooit gewerkt heeft in Griekenland. U legt uit dat u rondkwam van een maandelijkse toelage van initieel 360 en later 400 euro door de Griekse autoriteiten, maar dat deze steun in september 2018 werd stopgezet (CGVS, p. 9), waarna jullie via een kerk voedsel en kinderverzorgingsproducten ontvingen (CGVS [R.], p. 6). U geeft aan dat u alleen zwartwerk kon doen (CGVS, p. 8; CGVS [R.], p. 6) en dat er in Griekenland geen werk te vinden is (CGVS, p. 12). U legt uit dat u zocht naar legaal werk, maar er geen job vond en er bijgevolg ook in de toekomst geen werk zal kunnen vinden (CGVS, p. 8; CGVS [R.], p. 8). U vertelt dat u via Caritas en via internet naar een legale job zocht en dat u uw CV naar verschillende bedrijven opstuurde (CGVS [A.], pp. 8, 11-12). Ook andere organisaties trachtte u te benaderen, maar zij verwezen u terug naar Caritas (CGVS, p. 12). U werd evenwel nooit uitgenodigd naar aanleiding van uw sollicitaties (CGVS [A.], p. 9). Uit de vaststelling dat uw sollicitaties tot nu toe niet succesvol waren, blijkt evenwel niet dat u geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt.

Daarnaast stelt u dat u de Griekse taal niet machtig bent en dat opleidingen of cursussen in Griekenland niet beschikbaar zijn (CGVS, p. 11). U legt uit dat er in Athene geen taalcursussen zijn voor nieuwkomers en dat er ook geen scholen voor asielzoekers zijn (CGVS, p. 11). Nog merkt u op dat u zowel bij het opvangcentrum als bij Caritas vroeg naar een (talen)opleiding, maar dat niemand u kon helpen (CGVS, p. 11). Tegelijk merkt u op dat Caritas u vertelde dat u het betreffende (school)jaar niet meer kon instappen, maar dat u het daaropvolgende (school)jaar mocht terugkomen (CGVS, p. 11). Uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs.

Wat betreft medische hulp en toegang tot medische zorg blijkt uit uw verklaringen dat u op Leros beroep kon doen op een medische praktijk, dat Caritas u hielp bij onder meer een doktersconsultatie en dat u in de periode dat u in een school woonde medische hulp kreeg van Artsen Zonder Grenzen (CGVS, pp. 10-11). Wat betreft de zwangerschap van uw vrouw heeft zij geen opmerkingen, alleen dat zij door omstandigheden vaker controles moest ondergaan (CGVS [R.], p. 6). Nog werd de zwangerschaps-suiker van uw echtgenote gecontroleerd en kreeg ze een voedingsadvies (CGVS [R.], p. 7). Voor de bevalling moest er voorts niets worden betaald, maar voor medicatie na bevalling moest uw echtgenote wel zelf iets betalen (CGVS [R.], p. 7). U verklaart dat slechts sommige medicatie zelf moest worden betaald (CGVS, p. 10). Uw vrouw merkt voorts op dat zij in Griekenland er meermaals op aandrong een opticien of oogarts te bezoeken in verband met een nieuwe bril, maar dat hieraan geen gehoor werd gegeven (CGVS, pp. 5-6). Wat betreft uw kinderen stellen u en uw vrouw dat niemand voor de kinderen zorgde en dat ze geen juiste medische zorg kregen. Zo ging uw zoon in Griekenland niet naar de oogarts en tandarts en kregen uw kinderen er geen vaccinaties of een algemene medische controle (CGVS, p. 15, CGVS [R.], p. 8). Nog stelt uw vrouw dat jullie na de beroving niet buiten durfden gaan, dat jullie zoon niet goed kan praten en weinig sociale vaardigheden heeft en dat hij autisme zou krijgen omdat hij niet buiten met andere kinderen speelde door de gebrekkige verzorging en slechte situatie in Griekenland (CGVS [R.], pp. 5, 8). Daarnaast geven u en uw echtgenote aan dat zij naar aanleiding van de overval (cf. infra) last had van haaruitval en dat zij – net als uw zoon – psychologische problemen had (CGVS, pp. 12, 14; CGVS [R.], pp. 6, 8). Zij stelt dat jullie door niemand werden geholpen en vat samen dat jullie situatie er heel slecht was (CGVS [R.], pp. 6, 8). Nog was uw zoon altijd in paniek wanneer zijn vader vertrok (CGVS, p. 12, CGVS [R.], p. 6). Uit jullie verklaringen blijkt geenszins dat jullie geen toegang zouden hebben gehad tot medische verzorging. Dat daarbij voorrang werd gegeven aan dringende zaken en niet aan routinecontroles, doet daar geen afbreuk aan. Zo werd uw echtgenotes haaruitval behandeld door een reguliere arts in Griekenland, maar de behandeling had evenwel geen effect (CGVS, p. 14; CGVS [R.], p. 6). Nog bevond uw vrouw zich in Griekenland in een 'kapotte psychische toestand', maar werd ze door niemand geholpen (CGVS [R.], p. 6). Uw echtgenote verklaart zich evenwel veel beter te voelen en vroeg niet om psychische bijstand in België (CGVS [R.], p. 6). Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot medische zorg.

Dat u in Griekenland in precaire omstandigheden leefde, kan bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten worden. Deze omstandigheden waren immers het gevolg van uw persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om uw rechten als houder van een internationale beschermingsstatus en bijbehorend verblijfsvergunning in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog tot België door te reizen. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten u elke vorm van huisvesting, werk, opleiding of medische verzorging zouden weigeren. U

kon dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden om een toekomst te kunnen uitbouwen in Griekenland.

Daarnaast geeft u aan dat de primaire reden voor uw vertrek ligt bij de beroving die u meemaakte. U legt uit dat u door twee personen werd beroofd van uw geld en documenten wanneer u samen met uw vrouw en zoon uit de supermarkt kwam. U werd op het hoofd geslagen en liep verwondingen op (CGVS, pp. 12-14; CGVS [R.], pp. 6-8). U maakte geen andere incidenten mee in Griekenland (CGVS, p. 14). In dit verband moet worden opgemerkt dat het gaat om een spijtig gemeenrechtelijk incident van ontvreemding met geweld, dat niet voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als vervolging of ernstige schade.

Hoe dan ook kan u in dergelijke gevallen de bescherming inroepen van de staat waar u een internationale beschermingsstatus hebben, in casu Griekenland. Wat betreft uw lichamelijke toestand na de beroving legt u uit dat u 45 minuten lang hevig bloedde, waarna u met een ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht alwaar u goed verzorgd werd (CGVS, p. 13). Daarnaast legt u uit dat de Griekse politie u in het ziekenhuis hoorde, informatie verzamelde en een papier opstelden dat u eveneens in uw dossier voorlegt (CGVS, pp. 13-14). Nog zouden ze u verwittigen bij nieuwe ontwikkelingen, maar u heeft evenwel niets van hen gehoord (CGVS, p. 14). Hieruit kan bijgevolg niet afgeleid worden dat de Griekse bescherming ontoereikend zou zijn. Bijgevolg maakt u geen nood aan internationale bescherming in België aannemelijk.

Uw vrouw stelt evenwel dat u omwille van uw niet-Griekse afkomst gedurende vijf uur bloedend moest wachten in het ziekenhuis eer u geholpen kon worden (CGVS [R.], p. 7). U bleek evenwel niet vijf uur lang bloedend en hulpeloos te hebben doorgebracht op de spoeddienst, de bloeding was immers al gestelpt (CGVS [R.], pp. 7-8). Hoe het ook zij, hierbij moet benadrukt worden dat dergelijke racistische vermoedens – hoe verwerpelijk ook – onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit uw echtgenotes verklaringen blijkt evenwel dat zij vermoedt dat jullie lang op de spoeddienst moesten wachten omwille van jullie etnische achtergrond, maar kan zij deze bewering op geen enkel moment staven. Daarnaast kan zij desgevraagd geen voorbeelden van andere racistische incidenten geven (CGVS [R.], p. 7). Ook met haar opmerking dat Grieken niet altijd aardig zijn voor nieuwkomers (CGVS [R.], p. 7), maakt uw echtgenote geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Griekenland aannemelijk, gezien 'niet aardig zijn' niet voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade.

Daarnaast vroeg u na de beroving naar eigen zeggen aangifte van verlies van documenten, maar het duurde acht maanden om duplicaten van de documenten te verkrijgen (CGVS, p. 5). Hierop wachtte u evenwel niet, want u verliet Griekenland zeven maanden na de beroving (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u wel zeven maanden in Griekenland bleef, maar niet nog één maand wachtte teneinde nieuwe documenten te bekomen, antwoordt u naast de vraag door te stellen dat u had besloten te vertrekken, met of zonder nieuwe documenten (CGVS, p. 6). Het houdt geen steek dat u enerzijds stelt na de beroving zo snel mogelijk Griekenland te hebben willen verlaten, maar anderzijds nog zeven maanden in het land verblijft. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Voorts vreest u voor uw kinderen dat zij in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan (CGVS, pp. 11-12; CGVS [R.], pp. 5, 8), dat zij niet zullen kunnen rekenen op medische zorg (cf. supra) en stelt u dat het voor hen niet veilig is in Griekenland (CGVS, pp. 12-13). Uw vrouw merkt voorts op dat uw zoon in België veel gelukkiger is (CGVS, p. 6).

Betreffende onderwijs stelt u dat jullie uw zoon [A.] wilden inschrijven in de kleuterschool, maar dat hij omwille van jullie illegale verblijf werden geweigerd (CGVS, p. 11). Na het verkrijgen van jullie verblijfsvergunning waren jullie vervolgens te laat om uw zoon in te schrijven en werd het uitgesteld tot volgend jaar (CGVS, p. 11; CGVS, p. 8). Uw echtgenote beaamt dit en stelt voorts dat uw kinderen in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan omdat er geen scholen zijn (CGVS [R.], pp. 5, 8). Uit geen van deze verklaringen blijkt evenwel dat uw zoon geen toegang zou hebben tot het Griekse onderwijssysteem, enkel dat er aan administratieve voorwaarden moest worden voldaan.

Nog wil u dat uw kinderen in een veilige omgeving kunnen opgroeien, maar vindt u niet dat Griekenland hieraan voldoet (CGVS, pp. 12-13). Naast bovenstaand incident van de diefstal, haalt u echter geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat Griekenland voor u en uw gezin geen veilig land

zou zijn (CGVS, pp. 12-13). Bijgevolg maakt u ook met deze opmerking geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van Griekenland aannemelijk.

Voorts verwijst uw advocaat naar een arrest waarin wordt verwezen naar allerhande rapporten over de situatie voor statushouders in Griekenland eind 2018 (CGVS, p. 16). Hierbij moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites beoordeeld moet worden en dat het louter aanhalen van algemene informatie over gewelddadige incidenten op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De Syrische identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, uw Syrisch familieboekje, een kopie van uw paspoort en een verklaring van uzelf en uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inzake jullie Syrische paspoorten geven enkel een indicatie van uw nationaliteit en herkomst. Deze worden hier niet betwist. Uw verblijfskaarten van de Verenigde Arabische Emiraten geven enkel een indicatie van uw vroegere verblijfplaatsen. Deze staan hier niet ter discussie. De registratie van de geboorte van uw dochter door de Griekse autoriteiten en de Griekse beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming wijzen op uw verblijf in Griekenland. Ook dat wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de bevoegde Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel mag worden teruggeleid naar Griekenland, maar niet naar Syrië.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, en die ook bij aangetekend schrijven van 20 december 2019 ter kennis werd gebracht, wordt de motivering van de eerste bestreden beslissing overgenomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de "algemene" en de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

*"Artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om international[e] bescherming van een verzoeker die reeds international[e] bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie niet ontvankelijk te verklaren.
Het gaat dus om een mogelijkheid, niet om een verplichting.*

Het CGVS beschouwt ten onrechte dat uit de elementen die Verzoekers aanhalen niet blijkt dat de bescherming in Griekenland niet "actueel of ontoereikend" zou zijn.

Nochtans bewezen de gehoren van verzoekers ontegenzegglijk dat de bescherming in Griekenland een lege huls is.

- Scholing: het was onmogelijk hun zoon in een school te laten inschrijven.

- Uitkering:

Zodra ze een verblijfsvergunning kregen werd hun uitkering stopgezet.

- woning: (na toekenning van de international[e] beschermingsstatus)

Ze moesten uw woning verlaten na de toekenning van de beschermingsstatus.

Ze hebben hulp gekregen van de katholieke kerken en verbleven in een verlaten schoolgebouw.

Ze kregen geen financiële of materiële steun van de Griekse autoriteiten.

- Werk:

Hij heeft werk gezocht maar er was geen werk (behalve in het zwart, in zeer slechte omstandigheden).

- Psychische problemen

Verzoekers lijden aan psychische problemen. Verzoekster lijdt aan alopecia areata, (stuk 3)

Tijdens het gehoor huilde Verzoeker uit emotie meerdere malen, (gehoor p.9)

Verzoekers hebben wel een situatie van ernstige deprivatie in Griekenland ondervonden.

De levensomstandigheden in Griekenland zijn onleefbaar. Verzoekers behoren tot de sociale groep van de vreemdelingen met een verblijfsvergunning.

Hun levensomstandigheden in Griekenland (structurele afwezigheid van hulp en steun van de autoriteiten voor zijn groep) zijn vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS beschouwt ook ten onrechte dat hun levensomstandigheden in Griekenland niet konden worden beschouwd als onmenselijk en vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ze zijn onmenselijk en vernederend in de zin van artikel van het 3 EVRM.

Recente verslagen van onafhankelijke organisaties bevestigen de erge tekortkomingen van Griekenland.

Het AIDA verslag van 31 december 2018 onderstreept:

"Pro Asyl and Refugee Support Aegean Highlighted that living conditions for refugees in Greece have not improved. There are still widespread deficits in the reception, care, integration of beneficiaries of protections. (...)

There are generally limited accommodation places for homeless people in Greece and no shelters are dedicated to recognised refugees or beneficiaries of subsidiary protection.

There is also no provision for financial support for living costs. In Athens for example, there are only four shelters for homeless people, including Greek citizens and thirdcountry nationals lawfully on the territory. At these shelters, beneficiaries of international protection can apply for accommodation, but it is extremely difficult to be admitted given that these shelters are always overcrowded and constantly receiving new applications for housing.

According to GCR's experience, those in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or reside in abandoned houses or overcrowded apartments, which are on many occasions sublet. Pro Asyl and Refugee Support Aegean also document cases of recognised beneficiaries of international protection living under deplorable conditions, including persons returned from other EU countries. (...)

On 31 Juli 2018, the German Federal Constitutional Court held that beneficiaries of international protection may not be returned to Greece without assurances from the relevant Greek authorities. The Federal Constitutional Court concluded that returns have to be examined on a case-by-case basis, to assess in particular whether the livelihood of the persons concerned is guaranteed and whether they have access to the labour market, housing and health care.

In this respect, Pro Asyl and Refugee Support Aegean have documented homelessness or stay in precarious conditions in squats in Athens without access to electricity or water. An illustrative case is that of a vulnerable four-member family of refugees returned from Switzerland at the end of august 2018. Upon their return to Greece, the family ended up homelessness, was denied crucial benefits and the two parents could not find employment. According to the findings of the organisations, refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than a protection "on paper".

Het verslag van Human rights Watch 2019 onderstreept ook de grove tekortkomingen van Griekenland (ellendige levensomstandigheden- miserabele gezondheids- en hygiënische voorwaarden...).

In recente arresten, heeft het Europees Hof van Justitie dezelfde opvatting als de organisaties. Een verzoeker mag niet uitgewezen worden naar een andere lidstaat waar hij reeds international[e] bescherming geniet maar waar hij in een toestand van ernstige materiële deprivatie zou zijn. (EHJ, arrest 19.03.2019- Jawo C-163/17; EHJ, 19.03.2019, Ibrahim, Sharqawi , Magomadov, C-297/17, C-318/17, C-3019/17, C-428/17)"

In hoofddorde vragen verzoekers te worden erkend als vluchteling.

In ondergeschikte orde vragen zij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat deze werden genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

(hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. Uit de bestreden beslissingen en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Zij bevestigen dit trouwens in hun verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Verweerder heeft ook toegelicht dat verzoekers' basisrechten in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn en dat hun levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekers afgelegde verklaringen en de door hen aangevoerde stukken niet tot een ander besluit leiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of

aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoekers in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekers kunnen uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Zij dienen dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim/Duitsland, § 90 e.v.).

Verzoekers benadrukken ter terechtzitting dat het feit dat verzoeker werd beroofd toen hij in Griekenland een warenhuis verliet en dat hij hierbij gewond raakte een belangrijke reden vormde om uit Griekenland te vertrekken. De commissaris-generaal heeft er evenwel terecht op gewezen dat het feit dat verzoeker het slachtoffer werd van een misdrijf van gemeen recht niet toelaat te besluiten dat de Griekse overheden geen passende bescherming zouden kunnen bieden.

Verzoekers houden daarnaast voor dat de bescherming die hen in Griekenland wordt verleend op verschillende vlakken onvoldoende is en verwijzen naar de verklaringen die zij aflegden omtrent de socio-economische problemen die zij in dat land hadden. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerd oordeelde dat hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gegarandeerd zijn en dat niet wordt aangetoond dat hun levensomstandigheden er onmenselijk of vernederend, in de zin van artikel 3 van het EVRM, zijn.

Verzoekers geven aan dat zij verklaarden dat zij hun oudste zoon niet in een kleuterschool konden laten inschrijven. Los van het feit dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij in Griekenland worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM, moet worden gesteld dat verzoekers niet bewijzen dat hun zoon onmogelijk kan worden ingeschreven in een onderwijsinstelling. Uit de verklaringen die verzoekers aflegden blijkt enkel dat een inschrijving op een bepaald ogenblik niet mogelijk was omdat zij niet over de hiertoe vereiste documenten beschikten en vervolgens omdat zij de inschrijvingsperiode niet hadden gerespecteerd. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat kinderen van vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland niet naar school kunnen gaan indien aan de administratieve voorwaarden hiertoe wordt voldaan.

Het gegeven dat verzoekers hun uitkering werd stopgezet en zij niet langer in een hen ter beschikking gesteld appartement konden verblijven op het ogenblik dat zij in het bezit werden gesteld van documenten die hen toelieten legaal in Griekenland te verblijven en er te werken laat in casu ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat zij in dat land in een situatie zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM dreigen terecht te komen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt of dat zij, in afwachting van een inkomen uit een arbeidsbetrekking, volledig aan hun lot worden overgelaten. Verzoekers gaven zelf aan dat zij, nadat hun uitkering was stopgezet, nog

onderdak hadden in een school en dat zij via een kerk nog voedsel en kinderverzorgingsproducten ontvingen. Er blijkt ook niet dat zij zich tot de Griekse autoriteiten hebben gewend om enige vorm van ondersteuning te verkrijgen. Verzoekers tonen niet aan dat hun tijdelijke werkloosheid ertoe leidt dat zij terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften.

Waar verzoekers stellen dat zij lijden aan psychische problemen en zij een medisch attest van 26 december 2019 bij hun verzoekschrift voegen waarin wordt toegelicht dat verzoekster gestresseerd is en dit een psychologische opvolging vereist – terwijl verzoekster tijdens haar gehoor op 13 november 2019 nochtans verklaarde dat zij het niet vereist achtte om een arts te consulteren omtrent haar psychische toestand aangezien zij zich veel beter voelde – kan het volstaan op te merken dat verzoekers niet aantonen dat zij in Griekenland niet de vereiste psychische of medische zorgen zouden kunnen krijgen. Verzoekster heeft uiteengezet dat zij lijdt aan een haaraandoening (alopecia areata). Uit haar verklaringen blijkt echter ook dat zij voor deze aandoening werd behandeld in Griekenland. Het feit dat de medische behandeling met cortisone niet het gewenste resultaat gaf impliceert niet dat moet worden aangenomen dat zij geen passende medische zorgen kreeg. Uit verzoekers' verklaringen blijkt ook dat verzoeker, toen hij gewond raakte bij een overval, medisch verzorgd werd. De eigen ervaringen van verzoekers leren dus dat nuttige medische zorgen in Griekenland kunnen worden verkregen.

Verzoekers' citaat uit een verslag van AIDA, waarin wordt aangegeven dat er in Griekenland nog talrijke problemen zijn wat betreft het onthaal van, de zorg voor en de integratie van vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus is toegekend, waarin wordt vermeld dat er weinig plaatsen zijn voor de opvang van daklozen en dat er geen specifieke voorzieningen zijn inzake financiële steun met betrekking tot de kosten voor het levensonderhoud, dat personen die geen woning of inkomen hebben dakloos blijven of moeten verblijven in verlaten huizen of overbevolkte appartementen en waarin wordt geduimd dat werd vastgesteld dat personen in kraakpanden waar er geen water en elektriciteit is in preciaire omstandigheden wonen, laat de Raad niet toe te concluderen dat er sprake is van een structureel in gebreke blijven van de Griekse autoriteiten of dat verzoekers, gelet op hun persoonlijke situatie – jonge personen, die arbeidsgeschikt zijn en die niet aantonen dat zij geen beroep konden of kunnen doen op enige bijstand vanwege de Griekse autoriteiten – en gezien bepaalde eerdere ervaringen in Griekenland, geen onderdak, voeding, toegang tot de arbeidsmarkt of, indien nodig, medische hulp kunnen krijgen. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers selectief citeren uit voormeld publiek verslag en eraan voorbijgaan dat in dit verslag ook melding wordt gemaakt van het feit dat er de afgelopen jaren in Griekenland tal van opeenvolgende programma's waren om vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend tijdelijk op te vangen of financieel te ondersteunen en dat er ook een mogelijkheid bestaat om toegang te krijgen tot een systeem van sociale steun waarop alle personen die legaal in Griekenland verblijven, mits het vervullen van een aantal voorwaarden, een beroep kunnen doen.

De verwijzing naar een arrest van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is voorts niet dienstig nu elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

Verzoekers tonen met hun beschouwingen en de verwijzing naar een verslag van algemene aard niet aan dat zij dreigen terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers kunnen, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen de artikelen 48/3, 48/4 of 57/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 3 van het EVRM of de "algemene" of materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.2.4. Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met de beslissingen van verweerder. Hun betoog laat evenwel niet toe te besluiten dat deze beslissingen werden genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.5. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verweerder de bestreden beslissingen deugdelijk heeft voorbereid. Hij heeft verzoekers immers uitvoerig gehoord en rekening gehouden met hun verklaringen en de door hen voorgelegde stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. Een nieuw onderzoek of verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter

T. LEYSEN

G. DE BOECK